

200704078/1.

Datum uitspraak: 16 augustus 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nos. AWB 07/4712 en 07/4713 van de
voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zwolle, van 14 mei 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 29 januari 2007 heeft de Minister van Justitie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 14 mei 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, voor zover thans van belang, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 11 juni 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 27 juni 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepsschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.H.M. van Altena, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. B. van Dokkum, ambtenaar van Staat.

w.g. Van Altena
Lid van de enkelvoudige kamer

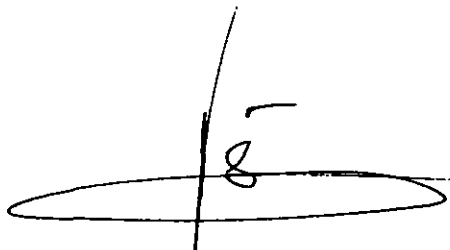
w.g. Van Dokkum
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 16 augustus 2007

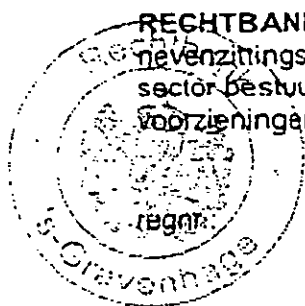
480.

Verzonden: 16 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

nevenzittingsplaats Zwolle

sector bestuursrecht

voorzieningenrechter

regnr:

Awb 07/4713 (voorlopige voorziening)

Awb 07/4712 (beroep)

SCHRIJF

UITSpraak

inzake:

geboren op
van Guinese nationaliteit,
IND dossiernummer 0104.02.4041,
gemachtigde: mr. F.L.M. van Haren, advocaat te Amsterdam,
verzoeker;

legen:

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE,
als rechtsopvolger van de Minister van Justitie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
vertegenwoordigd door mr. P. van den Berg, ambtenaar ten departemente,
verweerder.

1 Procesverloop

- 1.1 Op 2 april 2001 heeft verzoeker, die op 26 maart 2001 Nederland inreisde, een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 30 augustus 2001 is deze aanvraag niet ingewilligd. Het hiertegen ingestelde beroep is bij uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, van 21 april 2004 ongegrond verklaard. Op 16 juni 2006 heeft verzoeker wederom een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend, welke aanvraag hij op 20 juni 2006 heeft ingetrokken.
- 1.2 Op 18 september 2006 heeft verzoeker opnieuw een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 29 januari 2007 heeft verweerder de aanvraag afgewezen, omdat Frankrijk verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag.
- 1.3 Bij brief van 31 januari 2007 is daartegen beroep ingesteld. Verzoeker mag de behandeling van het beroep niet in Nederland afwachten. Bij verzoekschrift van 31 januari 2007 is verzocht de voorlopige voorziening te treffen dat uitzetting achterwege wordt gelaten tot in beroep is beslist.
- 1.4 Het verzoek is ter zitting van 10 april 2007 behandeld. Verzoeker is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.
- 1.5 De voorzieningenrechter heeft het onderzoek geschorst in afwachting van een nader standpunt van verweerder omtrent de vraag of verzoeker mogelijk onder de komende regularisatieregeling kan vallen en de reactie daarop van verzoeker. Partijen hebben de voorzieningenrechter doen weten dat een zitting achterwege kan blijven. Hierop is het onderzoek met toepassing van artikel 8:57 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) gesloten.

regnr: Awb 07/4713 (voorlopige voorziening)
Awb 07/4712 (beroep)

-2-

2 Overwegingen

- 2.1 De voorzieningenrechter stelt vast dat voldaan wordt aan de voorwaarden als bedoeld in artikel 8:81, eerste lid, Awb. De rechter zal toetsen of het beroep een redelijke kans van slagen heeft en of bij afweging van de betrokken belangen uitzetting van verzoeker in afwachting van de beslissing op beroep moet worden verboden.
- 2.2 Op 17 maart 2003 is de Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Vo 343/2003) in werking getreden. Vo 343/2003 is van toepassing op asielverzoeken die zijn ingediend vanaf 1 september 2003.
- 2.3 Ingevolge artikel 30, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van deze wet, afgewezen, indien een ander land, partij bij het Vluchtelingenverdrag ingevolge een verdrag of een dit land en Nederland bindend besluit van een volkenrechtelijke organisatie verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag.
- 2.4 Frankrijk heeft op 14 december 2006 het terugnameverzoek op grond van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder e, Vo 343/2003 aanvaard.
- 2.5 In geval van verzoeker is sprake van een herhaalde aanvraag waarbij de beoordeling van de aanvraag op grond van artikel 4:6 Awb dient te worden beperkt tot de vraag of de vreemdeling zich thans beroept op nieuw gebleken feiten en omstandigheden en, zo ja, in hoeverre die tot een ander oordeel kunnen leiden.
Als nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden in de zin van artikel 4:6 Awb worden aangemerkt rechtens relevante feiten en/of omstandigheden, die bij de behandeling van de eerdere aanvraag geen rol hebben kunnen spelen, en indien zij wel in de beoordeling zouden zijn betrokken, tot een ander oordeel zouden hebben geleid.
- De voorzieningenrechter overweegt dat verzoekers eerste asielverzoek van 2 april 2001 in Nederland inhoudelijk is behandeld en dat hij zijn tweede asielverzoek van 16 juni 2006 heeft ingetrokken voordat verweerder dit heeft kunnen beoordelen. In de onderhavige procedure wordt verzoeker voor het eerst een eerder verblijf in het buitenland tegengeworpen. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is dit een nieuw feit of omstandigheid in de zin van artikel 4:6 Awb, zodat een inhoudelijke beoordeling dient plaats te vinden.
- 2.6 De gemachtigde van verzoeker heeft verzocht om uitleg over de afwijkende herstelverzuimtermijn van drie weken. De voorzieningenrechter merkt op dat sinds korte tijd in Dublin-zaken een termijn van drie weken wordt geboden voor een herstel verzuim. Dit zal worden opgenomen in de landelijke proces-regeling.
- 2.7 Ten aanzien van verzoekers stelling dat verweerder de inhoud van de zienswijze in strijd met artikel 42, derde lid, Vw 2000 niet heeft meegewogen in de bestreden beschikking, overweegt de voorzieningenrechter dat in de bestreden beschikking wel overwegingen zijn gewijd aan hetgeen verzoeker in zijn zienswijze heeft aangevoerd. Nu verzoeker, ook ter zitting, zijn stellingen niet nader heeft geconcretiseerd wordt zijn bovengenoemde stelling niet gevolgd.
- 2.8 Artikel 3, tweede lid, Vo 343/2003 geeft verweerder het recht om, in afwijking van het bepaalde in artikel 3, eerste lid, juncto de artikelen 5 tot en met 14, Vo 343/2003 het asielverzoek te behandelen.

regnr: Awb 07/4713 (voorlopige voorziening)
Awb 07/4712 (beroep)

-3-

2.9 Verzoeker stelt dat Nederland Frankrijk om de tuin heeft geleid, door zijn langdurige asielprocedure in Nederland, voorafgaande aan een kort verblijf in Frankrijk, te verzwijgen. Voorts heeft verweerder nagelaten de stukken van de presentatie aan de Franse autoriteiten aan verzoeker bekend te maken.

Verzoeker stelt voorts dat hij zich er niet bewust van was dat hij met de melding bij de prefectuur in Parijs op 18 november 2004, een asielaanvraag in Frankrijk heeft ingediend. Verzoeker heeft in Frankrijk geen vluchtverhaal verteld, is niet gehoord, heeft geen documenten gekregen waaruit blijkt dat hij in procedure is, heeft geen enkele voorlichting gekregen of informatie ontvangen over een asielprocedure en heeft mitsdien geen inhoudelijke asielprocedure doorlopen, die voldoet aan de maatstaven van de deelnemers van Vo 343/2003. De ratio van Vo 343/2003 brengt met zich mee dat Nederland verantwoordelijk is voor verzoekers asielprocedure. De claim op Frankrijk, ondanks deze Nederlandse achtergrond, is een vorm van détournement de pouvoir.

2.10 De voorzieningenrechter stelt voorop dat verweerder in het terugnameverzoek heeft aangegeven dat verzoeker in Nederland een asielprocedure heeft doorlopen en dat hij daarna met onbekende bestemming is vertrokken. Verzoekers stelling dat Frankrijk om de tuin is geleid treft derhalve geen doel.

Op verweerder rust geen algemene verplichting, anders dan verzoeker kennelijk meent, om de stukken van de presentatie aan de Franse autoriteiten aan verzoeker bekend te maken. Het enkele feit dat verzoeker lang in Nederland verbleven heeft maakt niet dat, nu hij voorafgaand aan het onderhavige asielverzoek in Frankrijk geweest is, het terugnameverzoek aangemerkt dient te worden als détournement de pouvoir.

Voor het geval verzoeker met het bovenstaande heeft bedoeld te stellen dat sprake is van schending van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en beoogd heeft een beroep te doen op artikel 3, tweede lid, Vo 343/2003, overweegt de voorzieningenrechter als volgt.

In zijn algemeenheid mag ervan worden uitgegaan dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement eerbiedigen. Het is aan de vreemdeling om op grond van concrete, op de individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat dit in dit geval wat betreft Frankrijk anders is.

Verzoeker is hierin niet geslaagd, nu hij geen feiten en omstandigheden heeft aangevoerd, dan wel documenten heeft overgelegd, waaruit blijkt dat Frankrijk jegens hem de op dat land rustende verdragsverplichtingen niet zal nakomen. Dat verzoeker zelf niets heeft gemerkt van een inhoudelijke behandeling van zijn asielverzoek tijdens de twee dagen die hij in Frankrijk was, doet daar niet aan af.

2.11 Verzoeker heeft voorts gesteld dat verweerder zijn beroep op de humanitaire paragraaf van Vo 343/2003 heeft genegeerd. Verzoeker woont in Nederland samen met mevrouw , houdster van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd en moeder van hun zoontje . Verzoeker heeft ter zitting gepreciseerd dat hij zich wenst te beroepen op artikel 15 Vo 343/2003.

2.12 De voorzieningenrechter overweegt als volgt.

Op grond van artikel 15, eerste lid, Vo 343/2003 kan iedere lidstaat, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.

Op grond van artikel 2, onder i, Vo 343/2003 wordt verstaan onder "gezinsleden", voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin die op het grondgebied van de lidstaat aanwezig zijn:

regnr: Awb 07/4713 (voortopige voorziening)
 Awb 07/4712 (beroep)

-4-

- a) de echtgenoot van de asielzoeker of de ongehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in de wetgeving of de praktijk van de betrokken lidstaat ongehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van het vreemdelingenrecht;
- b) de minderjarige kinderen van paren zoals bedoeld onder a, of van de asielzoeker, mits zij ongehuwd en afhankelijk zijn, ongeacht of zij volgens de nationale wetgeving wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;
- c) de vader, moeder of voogd wanneer de asielzoeker of vluchteling minderjarig en ongehuwd is.

Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is er geen sprake van gezinsleden in de zin van voornoemd artikel, nu niet gesteld dan wel gebleken is dat het gezin reeds in het land van herkomst bestond. Bovendien voldoet verzoeker niet aan de in het beleid (C3/2.3.6.3 Vc 2000) gestelde voorwaarde dat er nog geen beslissing op het asielverzoek in een andere lidstaat dient te zijn genomen. Blijkens het terugname-akkoord is verzoekers asielverzoek in Frankrijk afgewezen. Het beroep op artikel 15 lid 1 Vo 343/2003 kan derhalve niet slagen.

Ter zitting heeft verzoeker zich tevens beroepen op het tweede lid van artikel 15 voornoemd. Dit beroep kan niet slagen, alleen al vanwege de omstandigheid dat verzoeker niet heeft onderbouwd dat sprake is van afhankelijkheid als bedoeld in dit tweede lid.

- 2.13 Voorzover verzoeker zich beroept op schending van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) is de voorzieningenrechter met verweerder van oordeel dat een beroep op dit artikel in een Dublinprocedure geen kans van slagen heeft. Artikel 8 EVRM kan in een asielprocedure enkel een rol spelen bij artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e en f Vw. Nu artikel 30, lid 1 onder a, Vw een imperatieve afwijzingsgrond is wordt echter niet toegekomen aan een inhoudelijke beoordeling.
- 2.14 Ten aanzien van verzoekers beroep op het generaal pardon (de komende regularisatieregeling) heeft verweerder bij brief van 24 april 2007 verwezen naar het regeerakkoord van het huidige kabinet waarin de contouren van de aankomende zogenoemde regularisatieregeling zijn opgenomen. De criteria zijn ondermeer:

- a) een eerste asielaanvraag moet vóór 1 april 2001 zijn ingediend;
 {.....}
- c) de vreemdeling dient voor 13 december 2006 in opvang van het project terugkeer te verkeren (oorspronkelijk project en zij-instroom) en alsnog in procedure te zijn onderscheidenlijk nog niet zijn uitgestroomd, dan wel;
- d) op dat moment Nederland niet verlaten hebben of daaruit zijn verwijderd en blijkens een uitdrukkelijke verklaring van de burgemeester van een gemeente daar bekend waren en aantoonbaar sinds begin 2006 verbleven in het kader van noodopvang (zoals gedefinieerd in het kader van het project terugkeer) dan wel daarin terecht zijn gekomen in de loop van 2006 in onmiddellijke aansluiting op hun uitstroom uit het project terugkeer bedoeld onder c."

Verweerder stelt zich op het standpunt dat dit betekent dat de vreemdeling in ieder geval vanaf de eerste asielaanvraag vóór 1 april 2001 tot 13 december 2006 onafgebroken in Nederland moet hebben verbleven om onder de komende regularisatieregeling te kunnen vallen. Verzoeker is op 18 november 2004 in Frankrijk geweest, alwaar hij asiel heeft gevraagd, zodat hij hier niet aan voldoet en derhalve niet kan vallen onder de komende regularisatieregeling.

- 2.15 Bij brief van 29 april 2007 stelt verzoeker dat de woorden "niet verlaten dient te hebben" van verweerder in hoge mate ongerijmd en in strijd zijn met de ratio van de komende pardonregeling. Politici hebben willen voorkomen dat deze regeling aanzuigende werking zou hebben en hebben daarom gekozen de peildatum voor 13 december 2006. De nadere

regnr: Awb 07/4713 (voorlopige voorziening)
Awb 07/4712 (beroep)

-5-

bewijsvoering zal zich toespitsen op het gegeven dat de betrokken vreemdeling heel 2006 in Nederland heeft verbleven en dus ook niet in die periode tijdens de geruchten over een aankomende regularisatieregeling zijn heil opnieuw in Nederland heeft gezocht. Het is duidelijk dat verzoeker, die midden in de periode van 1 april 2001 tot heden, enkele dagen in het buitenland heeft verbleven niet om die reden buiten de pardonregeling dient te vallen.

- 2.16 De voorzieningenrechter ziet zich voor de vraag gesteld of de in het regeerakkoord gegeven contouren van de komende regularisatieregeling zo moeten worden begrepen dat een vreemdeling die aanspraak wil kunnen maken op deze regeling onafgebroken vanaf 1 april 2001 in Nederland moet hebben verbleven.

Naar het oordeel van de voorzieningenrechter volgt dit niet uit voornoemde brief van verweerder. Dit volgt echter wel uit de brief van de Staatssecretaris van Justitie aan de Voorzitter van de Tweede Kamer van 27 april 2007 betreffende de afwikkeling van de nalatenschap van de oude Vreemdelingenwet (kenmerk 5481793/07), waarin de navolgende passage is opgenomen: "Op grond van de regeling wordt – conform het Coalitieakkoord – aan vreemdelingen die een aanvraag hebben ingediend vóór 1 april 2001 en sinds 1 april 2001 ononderbroken in Nederland hebben verbleven, ambtshalve een vergunning verleend."

De criteria, zoals genoemd in verweerders brief van 24 april 2007, moeten derhalve naar het oordeel van de voorzieningenrechter aldus worden begrepen dat een vreemdeling enkel aanspraak kan maken op de komende regularisatieregeling, indien hij sinds 1 april 2001 onafgebroken in Nederland heeft verbleven. Aangezien onbetwist is dat verzoeker in 2004 in Frankrijk is geweest, is hij sinds 1 april 2001 niet onafgebroken in Nederland geweest en komt hij niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning op grond van de komende regularisatieregeling.

- 2.17 Gelet op het voorgaande dient het verzoek afgewezen te worden. Omdat nader onderzoek niet tot een andere uitkomst zal leiden, verklaart de voorzieningenrechter, met toepassing van artikel 8:86 Awb, tevens het beroep ongegrond.
- 2.18 Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het verzoek redelijkerwijs heeft moeten maken.

3 BESLISSING

De voorzieningenrechter

- wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af;
- verklaart het beroep, geregistreerd onder Awb 07/4712 ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. M.A.A. ter Meer-Siebers en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. K.S. Smits als griffier op

14 MEI 2007

Tegen deze uitspraak, voorzover daarbij in de hoofdzaak is beslist, kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Afschrift verzonden:

14 MEI 2007

Hamerslag van Haren

Advocaten

I

PER FAX: 070 3651380

Aan de RAAD VAN STATE

Afdeling Bestuursrechtspraak

Postbus 20019

2500 EA 'S-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
11 JUN 2007	
ZAAKNR.	2070407011
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

mr. E.J. Hamerslag
 mr. F.L.M. van Haren
 mr. S.D. Digt
 mr. A.C.M. Norderveen
 mr. I.J.M. Oomen
 mr. A.M.J.M. Louwerse
 mr. K.E. Geerlings
 mr. N.C. Blomjans
 mr. S. Wierink

mr. H.M. Brink

uw referentie: nieuwe zaak
 onze referentie: 018158
 inzake

// Minister van Vreemdelingenzaken

2050-A

Uw referentie:
 Uw zaaknummer:

Amsterdam, 7 juni 2007

Hoger Beroep in Vreemdelingenzaken

Hierbij verklaar ik, mr. F.L.M. van Haren, advocaat te Amsterdam, dat ik door appellant bepaaldelijk ben gevolmachtigd tot het instellen van het hoger beroep tegen de beslissing van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Zwolle van 14 mei 2007, AWB 07 / 4712, met het recht van substitutie bij het optreden in rechte. Appellant en belanghebbende

geboren op 1 1. Guinese, IND-nummer 0104024041, V-nummer , wonende te

, doch thans in vreemdelingenbewaring in de Willem II kazerne in Tilburg. Hij kiest woonplaats aan het Damrak nr. 28/30 te Amsterdam (1012 LJ), ten kantore van mr. F.L.M. van Haren. Voor wat betreft de griffierechten wijs ik u er uitdrukkelijk op dat ons kantoor een rekening-courantovereenkomst gesloten heeft met uw afdeling.

De feiten en omstandigheden.

Op 26 maart 2001 heeft verzoeker zich aangemeld bij de Nederlandse autoriteiten, waarna hij op 2 april 2001, daartoe in de gelegenheid gesteld, asiel heeft aangevraagd in Nederland. Op 27 april 2004 is zijn asielprocedure geëindigd met de ongegrond verklaring van zijn beroep.

Hamerslag van Haren

Advocaten

Op 18 en 19 en een deel van 20 november 2004 heeft appellant in Parijs verbleven, alwaar hij op 18 november 2004 een asielaanvraag heeft ondertekend in de prefectuur. Appellant heeft in Frankrijk geen vervolgstappen of ander onderdelen van de asielprocedure doorgemaakt en is na drie dagen verblijf als toerist in Parijs, naar Nederland teruggekeerd. Daar heeft hij in het AZC Medemblik zijn partner mevrouw [redacted] leren kennen, met wie hij is gaan samenwonen. Op 16 november 2005 is hun zoontje [redacted] geboren en op [redacted] hun tweede kind. Op 18 september 2006 heeft appellant een herhaalde asielaanvraag ingediend en bij die gelegenheid bleek het bestaan van zijn asielaanvraag in Frankrijk op 18 november 2004, middels een treffer in Eurodac. Verzoeker zelf stelt overigens dat hij zich niet bewust is geweest van het feit dat hij zijn handtekening zette onder een asielaanvraag. Hij stelt dat hij dacht dat hij zich met de handtekening als toerist voor enkele dagen aanmeldde. Zonder dit verblijf van drie dagen in Parijs, zou appellant onbetwist in aanmerking komen voor het uitzet- en beschlismoratorium en voor de pardonregeling, maar nu kiest verweerder ervoor verzoeker naar Frankrijk te sturen, zonder toepassing van de humanitaire paragraaf.

GRIEF 1:

Ten onrechte heeft de rechtbank in r.o 2.16 overwogen dat appellant niet in aanmerking kan komen voor een verblijfsvergunning op grond van de komende regularisatieregeling.

Toelichting

In zijn uitspraak van 8 mei 2007 (200702058/1) heeft de Afdeling in een bewaringszaak overwogen dat de Staatssecretaris van Justitie ter zitting onder ander het volgende naar voren heeft gebracht met betrekking tot de vaststelling of een vreemdeling al dan niet kans maakt onder de pardonregeling te vallen. *“c. met aantoonbaar is dat de vreemdeling buiten Nederland heeft verbleven. Een kort bezoek aan het buitenland wordt de vreemdeling niet tegen geworpen.”* In de onderhavige casus heeft verweerder niet betwist dat appellant slechts uiterlijk 2x24 uur, verdeeld over drie dagen, in Frankrijk heeft verbleven. Ten tijde van de zitting in deze zaak en ten tijde van de uitspraak was nog geen nadere of andere invulling van de regeling bekend en de rechtbank had dan ook geen reden te veronderstellen dat aan appellant te zijner tijd dit korte verblijf in het buitenland

Hamelerslag van Haren

Advocaat

zou worden tegengeworpen. Overigens heeft de staatsecretaris van justitie "Dublin-in" claimanten van de regeling uitgesloten, maar niet "Dublin-uit" claimanten, die hun asiel-aanvraag voor 1 april 2001 hebben ingediend of zich voor die datum bij de Nederlandse autoriteiten hebben gemeld, zoals in de onderhavige zaak. Nog afgezien van het feit dat de verordening van Dublin Nederland in principe blijvend verantwoordelijk maakt voor appellant, is deze vorm van een korte afwezigheid uit Nederland in de pardonregeling niet bedoeld als uitsluitingsgrond. Verzoeker is niet vanwege de werking van de Dublin-verordening door de Franse autoriteiten terug naar Nederland gestuurd, maar hij is zelf op de derde dag van zijn verblijf in Frankrijk weer teruggekeerd naar Nederland, zonder dat hij zich realiseerde dat inmiddels door de Franse autoriteiten een asielaanvraag op zijn naam was geadmistreerd.

GRIEF 2

Ten onrechte heeft de rechtbank in de rechtsoverwegingen 2.8 tot en met 2.13 overwogen dat verweerder appellant terecht heeft geclaimd op Frankrijk.

Toelichting

De rechtbank is in deze overwegingen in hun onderling verband ten onrechte totaal voor bij gegaan aan de ratio van de Dublin-verordening, welke de verantwoordelijkheid voor de asielzoeker blijvend legt bij dat land, waar de asielzoeker in het Dublin gebied het eerst zijn asielverzoek heeft ingediend. Dat is in dit geval Nederland (artikel 5 lid 2 van de Dublin-verordening). Nederland is ook het land, waar appellant op het moment van de claim met een onderbreking van 3 dagen ook al meer dan vijf jaar verbleef. In Nederland had appellant ook op 16 juni 2006, ná zijn verblijf van drie dagen in Frankrijk, een asielverzoek ingediend, welk verzoek ook in behandeling is genomen door verweerder. Dat dit verzoek vier dagen later weer is ingetrokken, doet daar niet aan af. Als verweerder consequent zou zijn in zijn uitleg van de verordening, zou daarmee ook de verantwoordelijkheid voor appellant weer naar Nederland zijn overgegaan. Op grond van artikel 3 lid 2 van de Dublin-verordening is immers die staat verantwoordelijk die het ingediende asielverzoek in behandeling neemt, ondanks dat al eerder in een andere lidstaat een asielver-

Hamerslag van Haren

Advocaten

zoek is ingediend. Het feit dat het asielverzoek van 16 juni 2006 door Nederland in behandeling is genomen, maakt Nederland formeel tot de verantwoordelijke staat. Er is feitelijk geen verschil tussen het asielverzoek in Frankrijk in november 2004 en het asielverzoek dat op 16 juni 2006 door verzoeker bewust in Nederland is ingediend. Op geen van beide verzoeken is een werkelijk inhoudelijke behandeling gevolgd. Nederland moet derhalve verantwoordelijk worden gehouden voor het onderhavige asielverzoek als het land waar het meest recent voor de onderhavige zaak een asielverzoek is ingediend. Bij een correct uitgevoerde Eurodac controle hadden niet alleen de treffers uit Nederland in april 2001 en Frankrijk in november 2004, maar ook een treffer uit Nederland in juni 2006 behoren te volgen.

Daarnaast had Nederland het asielverzoek op grond van artikel 15 van de Dublinverordening in behandeling moeten nemen. De zorg van appellant voor zijn gezin had onder verwijzing naar artikel 8 EVRM moeten leiden tot de behandeling van het asielverzoek van 18 september 2006 in Nederland.

GRIEF 3

Een onrecht heeft de rechtbank alvorens uitspraak te doen geen nadere informatie gevraagd met betrekking tot de inhoud van de asielprocedure in Frankrijk, nu appellant gemotiveerd heeft gesteld dat hij niet alleen niet wist dat hij met zijn ondertekening van een formulier een asielverzoek had ingediend in Frankrijk, maar ook dat van hem nimmer een eerste of nader gehoor is afgenomen, dat hij geen documenten heeft gekregen waaruit zou kunnen blijken dat hij in Frankrijk in procedure was, dat hij van Frankrijk geen enkele voorlichting of informatie heeft ontvangen over enigerlei vorm van asielprocedure en bijvoorbeeld ook geen aanzegging zich bereikbaar te houden voor een eventueel gehoor.

Toelichting.

Hoewel er geen reden is om met betrekking tot Frankrijk in het algemeen te twijfelen aan de loyale uitvoering van de verordening en aan de toepasselijkheid van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, is er in dit specifieke geval grond om er aan te twijfelen of er wel een asielprocedure is gevoerd, die aan de Dublin maatstaven voldoet. Zo is het opmerkelijk dat Frankrijk het asielverzoek kennelijk onverplicht aan zich heeft getrokken, zonder

Hamerslag van Haren

Adjudicator

dat daarvoor kenbare redenen voorhanden waren en zonder dat appellant op enigerlei wijze zijn asielmotieven uiteen heeft gezet, of heeft uitgelegd waarom in zijn ogen Frankrijk zijn verzoek zou moeten behandelen, nadat hij al een volledige asielprocedure in Nederland had doorlopen. Ook is het opmerkelijk dat bij gelegenheid van de asielaanvraag in Frankrijk op 18 november 2004, een treffer van Eurodac de Franse autoriteiten niet opmerkzaam heeft gemaakt op de verantwoordelijkheid van Nederland voor appellant. Dit is een reden te meer om te veronderstellen dat de asielprocedure in dit geval niet volgens de Franse en Dublin standaard is gevoerd. De informatie van appellant, inhoudende dat van hem geen gehoor is afgenomen en dat de asielmotieven dus niet aan de Franse autoriteiten bekend kunnen zijn, moeten tegen deze achtergrond zwaar wegen.

Ik wijs in dit verband op het advies van de Commissie Meijers van 12 juli 2006. In dit advies wordt de Europese Commissie gealarmeerd ten aanzien van casus als onderhavige. Appellant heeft heel duidelijk geen asielprocedure doorlopen zoals in de Dublin verordening is omschreven. Vermoedelijk is zijn handtekening bij de prefectuur opgevat als asielverzoek, en wellicht zal daar intussen negatief op beslist zijn, aangezien appellant al na drie dagen uit het zicht van de Franse autoriteiten is verdwenen, en zich weer in Nederland bevond. Deze negatieve beslissing biedt geen garantie op een zorgvuldige toets op het recht van bescherming dat appellant nodig heeft.

GRIEF 4

Ten onrechte heeft de rechtbank het gezinsleven van appellant met zijn partner en inmiddels twee kinderen slechts gewogen in de formele context van de toepasselijkheid van art. 3 EVRM in een Dublin-procedure, en niet tegen de achtergrond van de mogelijkheid dat appellant onder het afgekondigde pardon valt

Toelichting

Appellant valt qua datum van indiening van zijn asielverzoek, casu quo, van aanmelding aan de Nederlandse autoriteiten, onder de pardonregeling en tijdens zijn op drie dagen in november 2004 na onafgebroken verblijf in Nederland, heeft hij gezinsleven gekregen met zijn partner, zijn eerste kind en in de fase van dit hoger beroep ook zijn tweede

Hamerslag van Haren

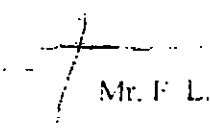
Advocaten

kind. Het is onder deze omstandigheden nog meer in strijd met de ratio van de inmiddels vastgestelde pardonregeling, om de drie dagen verblijf in het buitenland als contra-indicatie voor niet verlening van de vergunning te hanteren, in weerwil van het bovendien in Nederland gegroeide gezinsleven. Dit nog afgezien van de vraag of de uitsluiting van "Dublin-ioners" van de pardonregeling juridisch wel houdbaar is in verband met de verdeling van verantwoordelijkheden van de deelnemende Staten in de verordening.

Verzoekt wordt:

- om het hoger beroep gegrond te verklaren,
- de beslissing van de rechtbank van 14 mei 2007 te vernietigen,
- de beslissing van de Minister van 29 januari 2007 te vernietigen,
- althans de zaak terug te verwijzen naar de rechtbank, en verweerder in de proceskosten te veroordelen.

Gemachtigde

Mr. F. L. M. van Haren